

Életrajz

1995-ben születtem Debrecenben, családom öt gyermeke közül másodikként. Falun, szerető környezetben, állatok mellett, gyönyörű képek, szobrok, régi, varázslatos nyomatok, könyvek között cseperedtem fel, így talán nem is csoda, hogy bennem az ember, állat és a művészetek szeretete a kezdetektől fogva jelen van.

Eleinte még csak mondtam a meséket, miközben lerajzoltam kitalált szereplőimet, kalandjaikat, és elképzeltém párbeszédeiket, történetüket. Később, az első iskolás éveimmel megérkezett az olvasás és fogalmazás szeretete is; válogatás nélkül faltam a gyerekregényeket, mesekönyveket. A Bogáncstól kezdve a Winnetou-ig mindent elolvastam, az élményektől feltöltődve pedig kistestvéreimnek meséltem. Nálunk az esti mese régi és szent hagyomány, évek óta elengedhetetlen kelléke az elalvásnak. Nem kellett azonban mindig a könyvekre hagyatkoznunk, a fejből való mesélés gyakran izgalmasabb és érdekesebb volt. Számítalan történetet találtam ki így, sokszor az olykor elpusztult kismacsák, kedvencek szerepeltek benne, valami vidám kalandot élve át, csak hogy a kicsik ne legyenek annyira szomorúak miattuk. Azt hiszem itt kezdődött el a gyógyító, lélekfoltozó meséim megalkotása.

Később a Napraforgó Waldorf Általános Iskolában megtanultam mélyebb, más, egyeseknek talán furcsa szögekből vizsgálgatni az embert és a világot, és az alkotás fontosságát és tiszteletét az életünkben.

A Svetits Katolikus Gimnáziumban folytatva tanulmányaimat, teret kaptam, hogy kibonthassam szárnyaimat, és végre a való életben is kipróbálhassam őket. Magyartanárnőm - Erdeiné Judit néni - biztatására számítalan pályázaton vehettem részt és mindig maximális támogatást kaptam. Az iskolánkban a tehetséggondozás gyakorlati tartalommal bír. Emblematikus tanárok szeretetét, hitét érzem folyamatosan. Ez a támogató közeg biztosságot ad és inspirál. A pályázatok meséi közül a legkedvesebb, a Leukémiás Gyermekekért Alapítvány számára írt Egy kis üveg boldogság címmel a Svetits honlapján olvasható gyógyító mese.

Néhány évet tanulhattam Kővári Attila és László János grafikusok mellett, így a festés, rajzolás legkülönbözőbb formáit gyakorolhattam a rézkarccal és a linómetszettel egyetemben. A gimnáziumban további technikákkal, ötletekkel gazdagodtam és rajztanárom szintén a kezdetektől biztatott (elárulom, ő Timi néni ☺).

Jövőre fogok érettségizni olasz és magyar nyelvből emelt szinten. Bölcsészkaron szeretnék továbbtanulni tanárnak, tolmácsnak, fordítónak és boldog lennék, ha az írás örökre része lehetne az életemnek.

Meseregényem figurái és hangulata álmodozó, szeles fantáziájú gyermekkoromat tükrözi vissza, a szereplőket régről, még önfeledten-játszós éveimből ismerem. Célom és vágyam az, hogy történetem minél több emberhez eljusson és elmondhasson minden szépet és igazat, amit egy ilyen mese elmondhat. Hiszem, hogy egy mese nem csak a gyermekekhez, de a felnőttekhez is szólhat, és hogy ebbe a gyakran fénytelen világba szeretetet vihet. Ha csak egy ember elmosolyodott egy szereplőmon, egy soron vagy akár csak egy képen, ha csak egy mondaton felszisszent, felkacagott vagy elgondolkozott, már boldognak érzem magamat

Számomra ez jelenti az írás lényegét...

Kéry Anna Lilla